

1

Trăind în unitate

Acest psalm, 133, se numește „O cântare a treptelor. Un psalm al lui David.” Același titlu îl poartă și ceilalți treisprezece psalmi precedenți, precum și cel ce îi urmează, oferindu-ne, astfel, un număr total de cincisprezece psalmi ai treptelor. Au fost, probabil, cântați de poporul lui Israel pe când urcau în Ierusalim pentru Sărbătoarea anuală a Corturilor. Se poate să fi pornit din casele lor în număr mic și să fi început să cânte primul psalm al treptelor, iar pe măsură ce se întâlneau cu familiile din apropiere să fi continuat să cânte și ceilalți psalmi. Pe măsură ce familiile se adunau în mici comunități, cântau al treilea psalm al treptelor, iar când comunitățile dintr-un ținut se uneau cântau al patrulea psalm. Așadar, triburile se uneau până când, ajungând la zidurile Sionului și urcând muntele, cântau ultimii psalmi ai treptelor – penultimul psalm, cel al unității, și apoi ultimul, care era un psalm de laudă. Psalmul de laudă este cel din urmă, deoarece prin el se atinge apogeul. Asemenea poporului lui Israel care cânta acești psalmi în drum spre Casa lui Dumnezeu, poporul lui Dumnezeu cântă și el acești psalmi, uneori în mod conștient, deseori, inconștient, înălțând către Domnul cântări în inimile lor. Și ei încep cu primii psalmi ai treptelor și continuă să cânte până la ultimul, psalmul de laudă, care deschide poarta Cerului și îi duce în odihna desăvârșită. Biserica lui Dumnezeu cântă acești psalmi,

îi cântă cu adâncă înțelegere pe măsură ce îi experimentează, deoarece sunt cu adevărat psalmi ai treptelor, fiecare fiind mai sus decât cel precedent. Astfel, în Psalmul 133 ajungem la penultima treaptă. Este treapta unității și se află, ca să spunem așa, departe în drumul spre Cer, aproape de finalul călătoriei. Mai este doar un singur psalm, cel de laudă, iar când vom cânta acel psalm, vom fi împreună cu ceilalți în jurul tronului și îl vom cânta cu toții acolo. Câți Îl cunoaștem pe Domnul de atâția ani câți psalmi ai treptelor există? Trebuie să facem cel puțin un pas înainte în fiecare an. Așadar, toți cei care Îl cunosc de paisprezece ani, trebuie să știe să cânte psalmul de laudă. Unii copii ai lui Dumnezeu, asemenea copiilor aflați în procesul de învățare, nu progresează, rămân la același nivel. Uneori, urcă două sau trei stadii în același an, iar alteori, par să treacă prin mai multe stadii dintr-odată. Însă, atât dezvoltarea inteligenței copiilor, cât și procesul lor de formare conform vârstei trebuie să treacă progresiv de la un psalm la altul: ei trebuie să învețe cum să cânte acești psalmi și cum să îi aplice în viețile lor.

Avem aici un psalm al treptelor, cântat, probabil, într-o scenă din Israel, descris în 2 Samuel 5:3: „Astfel, toți bătrânii lui Israel au venit la împărat, în Hebron, și împăratul David a făcut legământ cu ei la Hebron, înaintea Domnului. Și au uns pe David împărat peste Israel.” În 1 Cronici 12:38 aflăm puțin mai mult despre acest episod. Aici, pe lângă faptul că se menționează că erau mulți din multe triburi, totul se încheie astfel: „Și toți ceilalți din Israel erau tot cu un gând să facă împărat pe David.” Spre această imagine a atras David atenția poporului și a spus: „Iată!” Era o priveliște demnă de văzut și va fi, de asemenea, o priveliște măreață când vom putea spune lumii rămasă pe dinafară: „Iată!” Până acum deseori am spus: „Ascultați!”, iar lumea a ascultat, dar nu a văzut. Uneori,

ochiul percepe mărturia mai bine decât urechea. Când îndepliniți sarcinile voastre și fiecare poate să spună nu doar „Ascultați ce lucruri mărețe face Domnul pentru poporul său! Ce popor plăcut Își formează!”, ci și: „Iată ce bine și ce plăcut este!”, atunci de ce faceți cu ușurință ceea ce Însuși Domnul a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Vor auzi, ceea ce este bine, dar, vor și vedea și vor cunoaște, iar acest lucru este mai eficient. În ceea ce ne privește, Domnul să ne dea acest har! Lui Îi place să ne dea, bineînțeles! Când copiii Lui Îi cer binecuvântări precise și se așteaptă să le primească, atunci le vor și primi. Să Îi cerem aceste lucruri! În privința fiecărui copil al lui Dumnezeu, putem pleca de la această conferință spunând: „Iată ce bine și ce plăcut este pentru frați să locuiască împreună în unitate!”

„Ce bine și ce plăcut este!” Poate că este bine în ochii lui Dumnezeu și plăcut în ochii oamenilor. Lumea mereu spune că lucrurile bune sunt neplăcute, iar cele plăcute nu sunt bune. Cuvântul lui Dumnezeu spune că lucrurile bune sunt cele plăcute, iar cele cu adevărat plăcute sunt lucrurile bune. Să începem să Îl credem pe Dumnezeu că lucrurile bune sunt cele plăcute? Desigur, crezând acest lucru, vom tânji după ele și le vom căuta, iar, în curând, ele se vor arăta în noi, oamenii le vor recunoaște în noi și vor auzi despre ele de la noi. „Iată! Ce bine și ce plăcut este pentru frați!” Înțelegem din acest verset că este vorba despre o imagine familială. Presupun că știți că suntem aici pentru a le vorbi celor din familia lui Cristos. Nu putem crește în har decât având nașterea din nou în Cristos. Nu putem crește în cunoașterea Lui decât dacă am început să Îl cunoaștem. Nu putem înainta în sfințenie decât dacă am găsit, mai întâi, mântuirea în Isus Cristos. Trebuie, așadar, să spunem deschis și clar, că învățătura noastră se

bazează pe temelia pusă o dată pentru totdeauna, singura temelie care există, Isus Cristos.

Cineva poate să vorbească despre creștere, dar nu va crește, poate să audă despre sfințenie, dar nu poate fi sfânt până când nu are parte de nașterea din nou prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și nu devine al Lui în Isus Cristos. Doar cei în Cristos sunt sfinți, iar a fi sfânt înseamnă să ai parte de sfințenie. În 1 Tesaloniceni 1:1 citim că Pavel, Silvan și Timotei salută „Biserica tesalonicenilor, care este în Dumnezeu Tatăl”, iar în versetul 4 le spune membrilor bisericii următoarele: „Știm, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.” Alăturând cele două formule de adresare, „biserica” și „fraților”, vom observa că Dumnezeu în Cuvântul Său le folosește ca termen comun pentru poporul Său, unindu-i, și nu ca termeni separați, precum fac unii. Astfel, adevărații frați sunt cei mai buni membri ai Bisericii, iar cei mai buni membri ai Bisericii sunt frații adevărați.

Să ținem minte acest lucru, deoarece, dacă e să trăim împreună în unitate, trebuie să ne formăm aceeași gândire și să spunem aceleași lucruri. Dacă unii își vor însuși în mod special titlurile pe care Cuvântul lui Dumnezeu le dă tuturor celor din poporul Său, atunci să includă, de asemenea, în aceste titluri toată semnificația pe care Dumnezeu o include în ele. Nu uitați că Domnul Isus Cristos a spus: „Unul singur este Învățătorul vostru: Cristos, și voi toți sunteți frați.” În Isus Cristos își are numele întreaga familie în cer și pe pământ. Este puțin probabil ca frații din familie să trăiască în unitate până când nu vor recunoaște că sunt cu toții frați în Cristos – cei de care Domnul Isus Cristos nu Se rușinează să îi numească frați. Încă ceva, dragi prieteni – dacă El nu Se rușinează să îi numească frați pe cei din poporul Său credincios, noi ar trebui să fim mândri să facem asta.

„Să locuiască împreună în unitate”

Poate că aceasta a fost cântarea lor la Sărbătoarea Corturilor când au venit cu toții ca să locuiască împreună, chiar să locuiască împreună, am putea spune. Versiunea greacă a Vechiului Testament folosește aceleași cuvinte pentru „a locui în unitate” ca și cele din Fapte 2:1 – „în același loc.” Aceasta este o legătură remarcabilă. Acest psalm, care ne dezvăluie taina prin care Dumnezeu dă binecuvântarea, folosește același cuvânt pe care îl întâlnim și în Fapte 2, când vedem binecuvântarea împlinită: „În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc” – locuiau în unitate, împreună, întocmai cum ar trebui frații să trăiască în casele bine organizate. Pentru Israel, precum și pentru poporul lui Dumnezeu din toate timpurile, a existat o singură taină a unității, și anume, supunerea față de singurul Domn. Israel nu a trăit niciodată în unitate cu excepția perioadei în care i-au fost supuși în totalitate împăratului David. Dumnezeu vrea ca poporul Său să trăiască în unitate, arătând astfel lumii că ei sunt ucenicii Săi și că Isus este Cristosul.

David continuă să ne spună în acest psalm ce înseamnă experiența unei astfel de condiții. Mai întâi ne dă o comparație dinăuntru casei, apoi una din afara ei. Marele preot este uns cu prețiosul untdelemn în interiorul templului lui Dumnezeu. Acest lucru le este dezvăluit doar celor din casă. Doar Israel poată să vadă, să audă și să știe despre ungerea marelui preot. Când Israel trăiește în unitate, această ungere este atât de sfântă încât poate fi asemănată doar cu untdelemnul sfânt cu care Aaron a fost uns ca mare preot. „Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, se coboară pe marginea veșmintelor lui.” Acest duh al unității îi leagă pe frați și îi unește într-un singur trup

asemenea trupului lui Aaron când a fost uns ca mare preot al poporului. Acel untdelemn a fost făcut în mod special de Dumnezeu. Nimeni nu avea voie să facă unul la fel și nimeni nu avea voie să îl folosească cu alt scop decât acesta. Acest lucru ne arată că este vorba de ceva ceresc. Dumnezeu este singurul care îi face pe cei din casă să fie într-un gând și care amestecă acest untdelemn al Duhului Sfânt prin puterea Lui înșeptită, apoi îl toarnă peste Cap. Noi nu putem realiza această minunată unitate, deși, uneori, o putem distruge. Dumnezeu este Cel care creează această unitate, iar când dorește să ne dezvăluie cum arată ea, ne duce în templul Său sfânt și ni-L arată pe marele preot îmbrăcat în veșmintele potrivite după voia lui Dumnezeu. Untdelemnul sfânt este turnat peste capul marelui preot și se prelinge peste umerii săi și acoperă numele fiecărui trib al lui Israel înscris pe umărarii efodului, în locul de adăpost (Exod 24:12).

Untdelemnul lui Dumnezeu

leagă poporul lui Dumnezeu în unitate și putere. O legătură de rămurele nu poate fi ruptă, dar câte unul vreascurile se rup, cedează ușor. De aceea întâlnim creștini „rupți” peste tot, nu sunt uniți. Vedem că untdelemnul s-a scurs pe barba lui Aaron, care acoperea pieptarul, astfel, untdelemnul s-a scurs peste numele celor douăsprezece triburi de pe pieptar, nume purtate pe inima marelui preot, în acel loc plin de dragoste (Exod 28:29). După cum acest untdelemn al Duhului Sfânt, care se scurge de pe cap peste membrii trupului îi unește în puterea lui Dumnezeu, tot așa îi unește și în dragostea Lui. Ni se spune, totodată, că untdelemnul se coboară până la marginea veșmintelor lui. Sunt azi aici creștini care au venit și ascultă ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru cei ce Îl iubesc. Apoi, adaugă o idee de-a lor: „Dumnezeu a pregătit aceste

lucruri pentru cei care Îl iubesc puțin mai mult decât mine. Așadar, aceste mesaje nu sunt pentru mine.” Chiar dacă acești oameni reprezintă cea mai joasă parte a trupului – picioarele – untdelemnul s-a scurs până la marginea veșmintelor marelui preot și nu a existat nicio parte a trupului său care să nu fi fost atinsă de untdelemn.

Atât am avut de spus despre imaginea dinăuntru Casei lui Dumnezeu. Trebuie, însă, să vedem și partea exterioară a Casei lui Dumnezeu. Mai departe ni se spune că această locuire împreună în unitate „este ca

roua Hermonului,

care se coboară pe munții Sionului: căci acolo dă Domnul binecuvântarea, viața, pentru veșnicie.” Unii s-au gândit că acest munte al Sionului se referă la cele două margini ale Sionului aflate sub Hermon (Deuteronom 4:48) și că aici se face referire la roua care se adună în vârful Hermonului și care se așează pe versanții săi. Este, însă, clar că este vorba despre Sion* din Ierusalim. Imaginea este următoarea: Muntele Hermonului, care se înalță deasupra Palestinei dincolo de granițele ocupate de tribul lui Dan, tribul cel mai nordic, domina tot ținutul. De aici izvora râul Iordan, râul binecuvântării și al curățirii; era punctul în care se adunau norii, și pe măsură ce coborau dinspre nord, nord-est sau nord-vest se adunau în jurul vârfului Hermonului. De aici, din vârful muntelui, se separau încet și coborau plutind peste întreaga țară, acoperind ținut după ținut, până ajungeau la ținutul cel mai sudic. Norii, roua cobora pe muntele Sionului, al cărui nume înseamnă arid sau neroditor, aducând rodnicie chiar și acolo. Ce curs aveau de urmat! Câtor posibile perturbări au fost expuși!

* în original există două cuvinte: Sion (Hermon) și Țion (munte în Ierusalim), diferență care nu se regăsește în traducerea uzuală.

Cu siguranță, sunt în antitip dacă nu sunt în tip. Când se desprindeau de vârful muntelui Hermon, acopereau mai întâi tribul lui Dan, iar tribul acesta era tribul judecător. Poate că se întâmplă deseori că ungerea binecuvântată a Duhului lui Dumnezeu – această putere unificatoare – nu trece mai departe de tribul lui Dan, deoarece ei sunt cei care se ridică și îi judecă pe frații lor ca fiind nevrednici să primească această ungere, păstrând-o în totalitate pentru ei. Se întâmplă astfel deoarece poporul Domnului face ceea ce El i-a spus să nu facă – „nu judecați, ca să nu fiți judecați” – oprind astfel cursul norilor, roua neajungând mai departe. Duhul de judecată oprește cursul Duhului Sfânt. Norul trecea apoi peste tribul lui Neftali, fratele luptător, arțăgos. Oamenii se pot confrunta cu alții pentru adevăr, dar, deseori, nu o fac în dragoste, iar din cauza acestui duh de dispută, fiecare dorind să decidă după standardele proprii, minunata rouă care coboară de pe muntele Hermon este din nou oprită. Acești oameni, nu cu Dumnezeu se luptă pentru binecuvântare, ci cu frații lor, căutând, poate, să țină deoparte de frați și doar pentru ei înșiși o binecuvântare pe care Dumnezeu intenționează să o păstreze doar un timp peste ei, ca apoi aceasta să poată merge mai departe. Apoi, norul coboară spre tribul lui Zabulon, cel ocupat, care se întinde până la malul mării. Creștinii sunt deseori atât de ocupați cu treburile lor încât transformă în piedici lucrurile pe care Dumnezeu dorește să fie folosite așa cum trebuie, ca binecuvântări, oprind astfel cursul Duhului Său Sfânt. Apoi, roua acoperă tribul lui Isahar, cei cunoscători (1 Cronici 12:32). De multe ori creștinii care știu mai multe decât alții nu sunt diferiți de alții! Ei păstrează, asimilează aceste daruri în mod egoist și se mândresc cu ele. Urmează Efraim, tribul conducător. Dumnezeu ne dă dreptul de a conduce și intenționează să conducă, dar în loc să conducem doar pentru

El, noi dorim să conducem pentru noi și păstrăm doar pentru noi lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a încredințat pentru a le da altora. Norii plutesc apoi peste tribul lui Beniamin, care „se odihnește între umerii Lui”, și care nu îi oprește. Norii trec mai departe și se opresc peste Sionul arid, iar Sionul arid devine un izvor de ape vii, de unde acestea vor putea uda toată țara.

Ce imagine frumoasă a poporului lui Dumnezeu care trăiește în unitate! Este, în același timp, și o imagine solemnă. În ceea ce ne privește pe noi, cei adunați aici acum, plinătatea binecuvântării – nu doar cea pe care o primim în Keswick, ci binecuvântarea pe care învățăm să o dăm mai departe – trebuie câștigată de fiecare dintre noi, dar poate fi oprită chiar și de o singură persoană. Ce se întâmplă când frații locuiesc în unitate? Domnul lor le dă binecuvântarea. Despre acest lucru se vorbește la Keswick, uneori spre deranjarea celor care nu vin la Keswick. Ei spun: „Vorbiți mereu despre binecuvântare. Ce vreți să spuneți?” Vrem să spunem doar ceea ce se spune în Psalmul 133: „Acolo dă Domnul binecuvântarea, viața, pentru veșnicie.” În Levitic 25:21 vedem ce este binecuvântarea dată: „Eu vă voi da binecuvântarea Mea în anul al șaselea, și pământul va da roade pentru trei ani.” Dumnezeu îi dă Bisericii adevărate, ca drept și moștenire, o porție dublă a Duhului Său, dar când poporul Său locuiește în unitate El va da

o binecuvântare întreită

care va fi suficientă atât pentru nevoile lui, cât și pentru binecuvântarea altora. Nu vor cunoaște nevoia niciodată. O binecuvântare dată are implicații mult mai multe: „Căci Domnul poruncește și ce poruncește ia ființă.” Unii spun: „Da, a fost bine la Keswick acum un an sau cu cinci ani în urmă. Ne-am simțit bine, dar nu a durat. S-a stins încet-încet, apoi s-a încheiat.” Sunt sigur că nu a fost voia lui Dumnezeu ca această conferință să se stingă încet. „Căci El zice și se face;

poruncește și ce poruncește ia ființă.” Ne dorim uneori culori rezistente, care trebuie ferite de lumina puternică pentru a nu se deteriora. Culorile lui Dumnezeu sunt toate rezistente. Ele radiază și mai puternic în lumina soarelui și se estompează când sunt ascunse de lumină. Dacă vreți să plecați din acest loc al binecuvântării cu binecuvântarea Lui Dumnezeu, astfel încât ea să fie de neclintit, nu uitați că Domnul a dat binecuvântarea peste locul în care frații locuiesc împreună în unitate, iar această binecuvântare este viața pentru veșnicie, nu viață pentru veșnicie în voi, ci viață în veșnicie prin voi. Le veți putea spune oamenilor ce este binecuvântarea când veți înțelege că ea este viață pentru veșnicie – viață din abundență care izvorăște din voi. Nu ați atins plinătatea binecuvântării până nu dovediți că vă este cu neputință să o păstrați în depozitul inimii voastre și că trebuie să aveți un spectru mai larg de revărsare a binecuvântării. Depozitul se va umple de plinătatea binecuvântării și veți fi nevoiți să mergeți și să o răspândiți până la marginile pământului spre slava lui Dumnezeu. Ce revărsare, ce binecuvântare glorioasă! – un izvor, un râu ce nu poate fi înfrânt, nici limitat.

Cred, în cele din urmă, că, pentru

a asigura această binecuvântare

trebuie să avem mare grijă să îndeplinim fiecare dintre noi ceea ce se menționează în Filipeni 2:3: „ ... în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.” Toate acele lucruri care întrerup revărsarea Duhului lui Dumnezeu, opresc untdelemnul ungerii, roua cerească, toate vin din dispute și diviziune. Să ne amintim de ceea ce înțeleptul ne spune în Proverbe 13:10: „Prin mândrie se ațâță numai certuri.” Aceasta este perturbarea atmosferică din Biserica lui Cristos, și știm că roua nu se depune niciodată decât într-un mediu calm. Roua nu se va depune dacă în Biserică

este furtună, haos, dezbinare și ceartă. Se poate să vi se pară greu la început să îi apreciați pe ceilalți mai mult decât pe voi înșivă, dar cred că veți găsi o soluție sigură pentru această problemă. Timpul pe care îl alocați pentru a-i judeca pe alții petreceți-l judecându-vă pe voi înșivă. Astfel, veți putea, fără nicio dificultate, să vă considerați cei mai mici, cei mai de jos. Ne-am adunat aici spunând că avem credință în Cuvântul lui Dumnezeu și cercetându-L pentru a vedea care sunt binecuvântările infinite pe care nu le-am experimentat încă. Există una singură – binecuvântarea dată de Dumnezeu. El o dă sub diferite forme. El dă putere poporului Său în slăbiciune, bunătate și dragoste în apăsare, izbăvire în pericol, scăpare când este asaltat (Psalmul 42:8; 44:4; 68:28; 71:3). Forme diferite ale binecuvântării Sale sunt repartizate diferitelor nevoi ale poporului Său. Când El dă binecuvântarea, aceasta vine în plinătate întreită și cu putere. Dacă credeți acest lucru cu adevărat – și sunt sigur că niciun creștin prezent aici nu va spune: „Eu nu cred!” – atunci veți primi această binecuvântare. Nimeni nu poate fi scutit de datoria de a trăi împreună cu ceilalți în unitate, lucru ce trebuie păstrat pentru slava lui Dumnezeu, pentru binecuvântarea Lui peste poporul Său și pentru binecuvântarea Lui pentru întreaga lume prin poporul Său. La început, când a luat ființă Biserica, Evanghelia a fost răspândită în întreaga lume – atunci, Biserica lucra într-un singur spirit pentru a-L face Împărat pe Domnul Isus Cristos, într-un singur gând pentru a îndeplini voia Lui și cu un singur scop de a îndeplini toate acestea. Erau atât de preocupați de Domnul lor, încât nimeni nu a avut timp să fie nemulțumit de ceilalți. Astfel, fără a întâmpina vreun obstacol, untdelemnul ungerii s-a scurs până la marginile veșmintelor Mântuitorului. Fiecare membru al Bisericii era umplut de Duhul Sfânt, în puterea Duhului Sfânt, iar binecuvântarea a fost dată. Noi ne

găsim în partea finală a revărsării sale. Nu a încetat să curgă nici după 1900 de ani, iar dacă îl acceptăm în plinătatea sa și îl lăsăm să se prelingă în toată capacitatea sa, lumea va fi zguduită prin binecuvântarea pe care Dumnezeu o dă aici anul acesta spre slava numelui Său. Amin!